

„Egy lélegzetelállító debütáló kötet.” – *Stephanie Garber, bestsellerszerző*

DAUGHTER OF THE MOON GODDESS

a holdistennő lánya

*fine
selection*

SUE LYNN TAN

SUE LYNN TAN

DAUGHTER
OF THE
MOON
GODDESS

a holdistennő lánya

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Férjemnek, Tobynak – első olvasómnak és életem társának.
Ez nem lett volna lehetséges nélküled.

És a gyermekeimnek, Lukasnak és Philipnek,
amiért hagynak dolgozni *néha*.

I.

RÉSZ

1

SOK LEGENDA KERING ANYÁMRÓL. Egyesek szerint elárulta a férjét, egy hatalmas halandó harcost, és ellopta a Halhatatlanság Elixírjét, hogy istennővé váljon. Mások ártatlan áldozatnak nevezik, aki azért itta meg az elixírt, hogy megmentse a tolvajoktól. Bármelyik történetet is hiszed el, anyám, Csang-o, halhatatlanná vált. Ahogy én is.

Emlékszem az otthonom csendjére. Csak én, egy Ping-er nevű hűséges szolga és anyám éltünk a holdon. Egy ragyogó fehér kőből épült palotában laktunk, gyöngyházból készült oszlopokkal és tiszta ezüst tetővel. Hatalmas szobái fahéjfa bútorokkal voltak tele, fűszeres illatuk betöltötte a levegőt. Fehér osmanthusfák erdeje vett körül bennünket, közepén egyetlen babérfával, amelynek a bogyói éteri csillogással fénylettek. Sem a szél, sem a madarak, de még a kezem sem tudta leszedni őket, olyan rendíthetetlenül ragaszkodtak az ágakhoz, mint a csillagok az éghez.

Anyám szelíd és jóságos volt, de kissé távolságtartó, mintha valami nagy fájdalmat cipelt volna, ami megdermesztette a szívét. Minden este, miután meggyújtotta a lámpásokat, hogy megvilágítsa a holdat, kiállt az erkélyünkre, hogy az alattunk lévő halandó világot bámulja. Néhanyszor felébredtem hajnal előtt, és ő még mindig ott állt, a tekintetét elhomályosították az emlékek. Mivel nem bírtam elviselni a szomorúságot az arcán, átkaroltam, a fejem éppen csak a derekáig ért. Összerezent az érintésemre, mintha álmából ébredt volna, majd megsimogatta

a hajamat, és visszavitt a szobámba. A hallgatása zavart, aggódtam, hogy én dühíttettem fel, pedig ritkán veszítette el a türelmét. Ping-er volt az, aki végül elmagyarázta, hogy anyám nem szereti, ha ilyenkor zavarják.

– Miért? – kérdeztem.

– Édesanyádát nagy veszteség érte. – Felemelte a kezét, hogy feltartóztassa a következő kérdésemet. – Nem az én dolgom, hogy többet mondjak.

Anyám bánatának a gondolata szíven ütött.

– Már évek óta tart. Vajon felépül anya valaha is?

Ping-er egy pillanatra elhallgatott.

– Bizonyos sérülések egy életre belénk égnek. Részei lesznek annak, akik vagyunk, és átformálják azt, amivé válunk. – Látva elcsigázott arc-kifejezésemet, átölelt puha karjával. – De erősebb, mint gondolnád, Kis-csillag. Ahogy te is az vagy.

A futó rossz pillanatok ellenére boldog voltam ott, ha nem lett volna az a gyötrő érzésem, hogy valami hiányzik az életünkből. Magányos voltam? Talán, bár kevés időm volt arra, hogy az egyedüllet miatt keseregjek. Anyám minden reggel írni és olvasni tanított. Addig dörzsöltem a tintát a kőhöz, amíg fényes fekete paszta nem lett belőle, miközben ő megtanított arra, hogyan formáljak minden egyes karaktert az ecsete folyamatos mozdulataival.

Bár nagyra becsültem ezt az anyámmal töltött időt, a Ping-er által tartott órákat élveztem a legjobban. A festészetben közepes voltam, a hímzésben pedig siralmas, de ez nem számított, mert a zene volt az, amibe beleszerettem. Valami abban, ahogy a dallamok kialakultak, olyan érzelmeket keltett bennem, amiket még nem tudtam megérteni – akár az uj-jaimmal pengetett húrok, akár az ajkammal megformált hangok keltették őket életre. Társak nélkül, akik versengtek volna az időmért, hamarosan elsajátítottam a fuvolát és a csint – a héthúros citerát –, néhány év alatt felül is múlva Ping-er képességeit. A tizenötödik születésnapomra anyám egy kis fehér jádefurolát ajándékozott nekem, én pedig egy selyemer-szényben hordtam magammal mindenhová, ami a derekamon lógott. Ez volt a kedvenc hangszerem, a hangja olyan tiszta volt, hogy még a madarak is felrepültek a holdra meghallgatni, bár egy részem úgy gondolta, hogy anyámat jöttek megcsodálni.

Néha azon kaptam magam, hogy őt bámulom, elragadtatva a vonásai tökéletességétől. Az arca olyan formájú volt, mint egy dinnyemag, a bőre pedig gyöngyházfényben ragyogott. Finom szemöldöke mandulavágású, koromfekete szeme fölött ívelt, és félhold alakú volt, amikor mosolygott. Aranytűk csillogtak sötét hajtincsei között, és egy vörös pünkösdi rózsát tűzött az egyik oldalra. Az alsóruhájának a színe a déli ég kékje volt, fehér és ezüstsínű köntössel párosítva, ami a bokájáig ért. A derekára egy selyemrojtokkal és jádéval díszített, élénkvoros öv volt tekerve. Néha éjjelente, amikor az ágyban feküdtem, füleltem, hátha meghallom halk csilingelésüket, és könnyen elaludtam, ha tudtam, hogy anyám a közelben van.

Ping-er biztosított arról, hogy hasonlítok anyámra, de ez olyan volt, mintha egy szilvavirágot hasonlítanék a lótuszhoz. A bőröm sötétebb volt, a szemem kerekesebb, az állvonalam pedig szögletesebb, középen egy mélyedéssel. Talán apámra hasonlítottam? Nem tudtam, hiszen soha nem találkoztam vele.

Évek teltek el, mire rájöttem, hogy anyám, aki felszárította a könynyeimet, amikor elestem, és megigazította az ecsetemet, amikor írtam, a holdistennő. A halandók imádták őt, és minden őszközép ünnepen – a nyolcadik holdhónap tizenötödik napján –, amikor a hold a legfényesebb, áldozatokat mutattak be neki. Ezen a napon füstölőpálcikákat égetnek az imádsághoz, és holdsüteményt készítenek, aminek az omlós tésztája édes lótuszmagpasztából és sózott kacsatojásból álló gazdag tölteléket rejt. A gyerekek nyúl, madár vagy hal alakú, fénylő lámpásokat visznek magukkal, amik a hold fényét jelképezik. Az évnék ezen az egy napján az erkélyen állva bámultam a lenti világot, és belélegeztem a füstölők illatát, amely anyám tiszteletére az ég felé szállt.

A halandók kíváncsivá tettek, mert anyám olyan vágyakozással nézte a világukat. Lenyűgöztek a szerelemért, a hatalomért, a túlélésért folytatott küzdelmeikről szóló történeteik, bár én az elszigeteltségemben nem sokat tudtam az ilyen bonyodalmakról. Mindent elolvastam, ami a kezembe akadt, de a kedvenceim azok a történetek voltak, amelyekben bátor harcosok megküzdöttek a félelmetes ellenséggel a szeretteik védelmében.

Egy nap, miközben a könyvtárunkban egy halom tekercs között turkáltam, valami fényes dologra lettem figyelmes. Elővettem, és a pulzusom

felgyorsult, mert egy olyan könyvet találtam, amit még nem olvastam. Hevenyészetten összefűzött kötése alapján úgy tűnt, hogy egy halandó szöveg. A borítója már annyira megfakult, hogy alig tudtam kivenni a festményt, amin egy íjász ezüstíjjal céloz tíz napra az égen. Tollak halvány részleteit fedeztem fel a gömbökben. Vagyis nem napok voltak, hanem madarak, lánggolyóvá gömbölyödve. Bevittem a könyvet a szobámba, az ujjaim bizseregtek, ahogy a mellkasomhoz szorítottam a sérülékeny papírt. Leültem egy székre, és mohón lapoztam, csak úgy ittam magamba a szavakat.

Úgy kezdődött, mint sok hősies történet, azzal, hogy a halandó világot szörnyű szerencsétlenség sújtotta. Tíz napmadár emelkedett az égre, felperzselték a földet, és nagy szenvedést okoztak. Az elszenesedett talajon nem teremhetett termés, és a kiszáradt folyókból nem volt mit inni. Az a hír járta, hogy az ég istenei kedvelték a napmadarakat, és senki sem mert ellenszegülni az ilyen hatalmas teremtményeknek. Amikor már minden remény elveszettnek tűnt, egy Hou-ji nevű rettenthetetlen harcos felkapta a bűvös jégiját. Nyílveesszőit az égbe löve kilencet megölt a napmadarak közül, egyet viszont meghagyott, hogy megvilágítsa a földet.

Egyszer csak kikapták a könyvet a kezemből. Anyám állt előttem, kipirulva, gyorsan szedve a levegőt. Miközben megragadta a karomat, a körmei a húsomba vájtak.

– Elolvastad? – kiabálta.

Anyám ritkán emelte fel a hangját. Értetlenül bámultam rá, aztán csak bólintottam.

Elengedett, lerogyott egy székre, és az ujjait a halántékához szorította. Kinyújtottam a karomat, hogy megérintsem, és bár attól féltem, hogy dühösen elhúzódik, megfogta a kezemet. A bőre hideg volt, mint a jég.

– Valami rosszat tettem? Miért nem olvashatom el? – kérdeztem tétován. A történetben nem volt semmi rendkívüli.

Olyan sokáig hallgatott, hogy azt hittem, meg sem hallotta a kérdésemet. Amikor végre felém fordult, a szeme ragyogott, fényesebben, mint a csillagok.

– Nem tettél semmi rosszat. Az íjász, Hou-ji... az apád.

Bevillant valami, miközben anyám szavai még a fülemben csengtek. Amikor fiatalabb voltam, gyakran kérdeztem őt az apámról. De minden

egyes alkalommal hallgatott, a tekintete elhomályosult, így végül a kérdéseim elmaradtak. Anyám sok titkot hordozott a szívében, amiket nem osztott meg velem. Egészen addig.

– Az apám? – A mellkasom összeszorult, ahogy kimondtam a szavakat.

Anyám becsukta a könyvet, a tekintete a borítón időzött. Félve, hogy elmegy, felemeltem a porcelán teáskannát, és töltöttem neki egy csészével. Hideg volt, de ő panasz nélkül belekortyolt.

– A Halandó Birodalomban szeretttük egymást – kezdte, a hangja mély és lágy volt. – Téged is szeretett, még mielőtt megszülettél volna. És most... – A szavai elakadtak, miközben dühösen pislogott.

Megfogtam a kezét, hogy megvigasztaljam, és finoman emlékeztessem, hogy még mindig ott vagyok.

– És most örökre el vagyunk választva egymástól.

Alig tudtam sorra venni a fejemet elárasztó gondolatokat, a bennem kavargó érzelmeket. Amióta csak az eszemet tudtam, az apám nem volt több, mint egy homályos alak a gondolataimban. Hányszor álmodtam arról, hogy ott ül velem szemben, miközben eszünk, vagy mellettem sétál a virágzó fák alatt! Valahányszor felébredtem, a mellkasomban lévő melegség kongó fájdalommal változott. De végre megtudtam apám nevét, és hogy szeretett engem.

Nem csoda, hogy anyám olyan volt egész idő alatt, mint akit kísértene az emlékei. Mi történt apámmal? Még mindig a Halandó Birodalomban van? Mi hogy kerültünk ide? Mégis visszanyeltem a kérdéseimet, miközben anyám letörölte a könnyeit. Ó, mennyire szerettem volna tudni, de nem akartam bántani őt, hogy csillapítsam önző kíváncsiságomat!

AZ IDŐ EGY HALHATATLANNAK OLYAN VOLT, mint az eső a végtelen óceán számára. Békés, kellemes élet volt a miénk, és az évek úgy teltek, mintha hetek lettek volna. Ki tudja, hány évtized suhant volna el így, ha az életemet nem sodorja el a zűrzavar, mint a szél az ágakról letépett levelet?

Tiszta nap volt, a fénysugarak beszűrődtek az ablakomon. Félretettem a lakkozott csinemet, és lehunytam a szememet, hogy megpihenjek. Miként már korábban is történt, ezüstös fényfoltok úsztak be az elmémbe, maguk felé húztak, és incselkedtek velem, ugyanúgy, ahogy az osmanthus

illata minden reggel az erdőbe vonzott. Szerettem volna megérinteni őket, de eszembe jutott anyám szigorú figyelmeztetése.

– Ne törődj velük, Hszing-jin! – könyörgött hamuszürke bőrrel. – Túl veszélyes. Hidd el, idővel el fognak tűnni!

Akkor hebegve megígértem ezt neki. És az évek alatt becsületesen meg is tartottam a szavamat. Valahányszor az ezüstös csillogás felém intett, dühösen más dolgokra gondoltam (egy dalra vagy a legújabb könyvemre), amíg az elmém ki nem tisztult, és a fényfoltok el nem tűntek. Mégis minden alkalommal egyre nehezebben ment, mert a fények ragyogóbban tündököltek, a hívásuk egyre csábítóbb volt. A készítés, hogy kinyújtsam a kezemet, szinte ellenállhatatlan volt.

Aznap olyan fényesen csillogtak, mintha érezték volna a gyengülő el-
tökélttségemet, a nyugtalan kavargást a véremben. Az utóbbi időben egyre gyakrabban éreztem ezt, egy részem vágyott valami után, amit nem tudtam volna megnevezni. Talán egy változás után. De nálunk soha nem történt semmi. Semmi sem változott.

A fények nem tűntek veszélyesnek. Anyám tévedett volna? Számtalan dologtól óvott, olyan ártalmatlan dologtól, mint fára mászni vagy a folyosón szaladgálni, talán a halandó gyermekkorából emlékezett vissza az ilyen veszélyekre. Gondolatban közelebb húzódtam a fényességhez. Közelebb, mint valaha is voltam. Ám valami megragadott, és visszafelé rántott. A félelem vagy a bűntudat volt az? De már vakmerő voltam, és úgy léptem át rajta, mintha csak pókháló lenne. A szakadék szélén álltam, ott tántorogtam. Valami száguldva végigáramlott a véremben, suttogás tekergett a fülemben. Előrehajolva kinyújtottam a kezem, csakhogy a csillogó ezüst úgy oszlott el, mint a csillagok fénye hajnalban.

A szemem kipattant, az érzékeim bizseregtek. Fogalmam sem volt, meddig ültem ott kábulatba merülve. Az ablakomon túl az esti nap rózsaszín és arany szálakkal árasztotta el az eget. Az izgalom elmúlt, és a bűntudat sziklaként ült a mellkasomon. Megszegtem az anyámnak tett ígéreteimet. És ami még rosszabb, újra meg akartam csinálni. Azok a fények nem voltak veszélyesek, hanem a részeim voltak, ezt most már megdöbbentő bizonyossággal tudtam. Vajon miért óvott tőlük? *Megkérdézem tőle, határozta el, és felálltam. Elég idős vagyok már ahhoz, hogy tudjam.*

Amikor a bejárathoz értem, különös energia kezdett lüktetni a levegőben, amitől felállt a szőr a tarkómon. Számomra ismeretlen halhatatlan aurák mozogtak és keveredtek, mint a felhők az égen. Nem tudtam megmondani, hányan vannak, bár úgy tűnt, hogy az egyik fényesebben ragyog, mint a többi, sokkal erősebben, mint anyámé vagy Ping-eré.

Ki jött hozzánk?

Ahogy kitártam az ajtókat, anyám valósággal berepült a szobámba. Hátrátáncorodtam, és nekiestem egy széeknek. Vajon rájött, hogy mit tettem? Azért jött, hogy leszidjon?

Lehajtottam a fejem.

– Sajnálom, anya. A fények...

Megfogta a vállamat.

– Ne törődj vele, Hszing-jin! Érkezett egy látogató. Nem tudhatja, hogy itt vagy. Hogy a lányom vagy.

A pulzusom felgyorsult a gondolatra, hogy egy új emberrel találkozom. Aztán eljutott az agyamig, hogy mit is mondott anyám, és milyen hangszúllyal, mire az izgatottságom szétporladt, mint egy papírlap.

– Nem akarod, hogy találkozzam a barátoddal?

A keze lehullott rólam, az arcvonásai kezdtek megkeményedni, míg végül úgy tűnt, mintha márványból faragták volna.

– Nem a barátom. Ő a Mennyei Királyság császárnéja. Nem tud rólad, senki sem tud rólad. És nem hagyhatjuk, hogy megtaláljanak.

A sietve elhadart szavai megijesztettek, az izgatottságom ellenére is. Azt olvastam, hogy a Mennyei Királyság a nyolc halhatatlan ország közül a leghatalmasabb, ami becses könnycseppként fészkelte be magát a birodalom szívébe. A császára és császárnéja egy felhőkön lebegő palotában éltek, ahonnan az égieket és a halandókat kormányozták, és vigyáztak a napra, a holdra és a csillagokra. Az itt töltött időnk alatt még soha nem méltóztatták meglátogatni távoli otthonunkat, akkor most miért?

És miért kellett elbűjnom?

A gyomrom mélyén furcsa remegés terjedt szét, és jeges indák hálózta be a lelkemet.

– Valami baj van? – kérdeztem, remélve, hogy anyám tagadni fogja.

Gyengéden megérintette az arcom.

– Majd később mindent elmagyarázok. Egyelőre maradj a szobádban, és ne szólj egy mukkot se!

Bólintottam, ő pedig távozott, becsukva maga mögött az ajtókat. Csak akkor vettem észre, hogy nem válaszolt a kérdésemmre. Kinyitottam egy könyvet, és miután háromszor is elolvastam ugyanazt a sort, ledobtam. Az ujjaim megpengettek egy csinhúrt, de aztán leszorítottam, hogy elhallgattassam a hangot. Miközben a csukott ajtót bámultam, égető kíváncsiság vett erőt rajtam, és legyőzte a félelmemet. Lassan odasétáltam, és résnyire kinyitottam. Csak egy pillantás a Mennyei Császárnéra, és máris visszatérek a szobámba. Mikor lesz még egyszer alkalmam látni őt, a birodalom egyik leghatalmasabb halhatatlanját? És talán még a Főnix Koronáját is viseli, ami állítólag színarany tollakból készült, és száz fénylő gyöngy díszítette.

Csendben, mint egy árnyék, lábujjhegyen végiglépdeltam a hosszú folyosón, ami a szobámból a márványpadlós, jádelámpás és selyemfüggönyös Ezüst Harmónia Terembe – a Tiszta Fény Palota legnagyobb helyiségebe – vezetett. A díszes ezüsttalapzatba állított faoszlopok melegséget kölcsönöztek a terem érintetlen eleganciájának. Mindig is azt képzeltem, hogy itt fogjuk fogadni a vendégeinket, bár egészen addig nem volt ilyenünk.

A sarkon túl egy halk hang csendült fel. Hegyeztem a fülem, hogy halljam.

– Csang-o, jól vagy? – A Mennyei Császárné szívélyes megszólítása meglepett. Nem hangzott olyan nagyon félelmetesnek.

– Igen, Mennyei Felség. Köszönöm, hogy aggódsz értem. – Anyám hangja természetellenesen vidám volt.

Rövid csend követte ezt az udvarias szóváltást. A fal mellé guggolva nyújtogattam a nyakam, hogy bekukkantsak a szobába. Anyám a padlón térdelt, fejét mélyen lehajtotta, miközben vele szemben, anyám saját székében, ott ült a Mennyei Császárné.

Nem koronát viselt, hanem egy díszes, ékköves levelekkel és virágokkal díszített fejdísz, ami csilingelt, ahogy mozgott. Miközben elragadtatva bámultam, egy bimbó bontakozott ki belőle, és egy ametisztorchideává virágzott. A felség ujjai végén hegyes aranyhüvelyek csillogtak, amelyek meghajlottak, mint a sólyom karmai. Ibolyaszínű köntösének ezüst

hímzésén megcsillant az ablakon beszűrődő halványuló fény. Anyám finom és nyugodt aurájával ellentétben az övé erős volt, lüktetett a forróságtól. Káprázatos volt, de a fehér bőre mellett a fénylő ajka a hóra frissen kiömlött vérre emlékeztetett.

Magas rangjához méltón a császárné nem egyedül érkezett. Hat kísérő állt mögötte, és egy magas, halhatatlan férfi, akinek a bőrszíne sötétebb volt a többiekénél. Fekete kalapját lapos borostyándarabok díszítették, tintaszínű köntösét bronzövvvel rögzítette, és fehér kesztyű fedte a kezét. Semmit sem tudtam a Mennyei Udvarról, de abból, ahogy a férfi viselkedett, úgy tűnt, hogy magasabb rangú, mint a többiek. Mégis volt benne valami, ami nem tetszett, és amikor halványbarna szeme átvillant a szobán, hátrálni kezdtem, hátamat a falnak szorítva.

Rövid szünet után a császárné ismét megszólalt, a hangja ezúttal hűvösebb volt, mint egy kopott jávedarab.

– Csang-o, különös elmozdulást észleltünk az itteni energiában. Valami titkos erőt használsz, vagy tiltott vendéget rejtegetsz, megszegve ezzel a fogságod feltételeit?

Megmerevedtem, a lapockáim összeszorultak, miközben beszélt. Mintha mohóság hatotta volna át minden egyes szavát, mintha élvezettel töltötte volna el az a gondolat, hogy anyám vétkezett. Császárné vagy sem, hogy merészelt így beszélni? Anyám a holdistennő volt, akit számtalan halandó imádott és szeretett. Hogy lehetett volna fogoly? Ez a hely több volt, mint az otthonunk, ez anyám birodalma volt. Ki gyűjtötte meg a lámpásokat minden este? Kinek a tiszteletére ringatóztak és sóhajtoztak a fák, amikor elhaladt mellettük? Hogy tehetett volna itt bármit, ami nem állt jogában?

– Mennyei Felség, itt valami félreértés lehet. Az erőm gyenge, mint azt tudod. És senki más nincs itt. Ki merne idejönni? – válaszolta anyám határozottan.

– Vu miniszter úr! Oszd meg a felfedezésedet! – szólt a császárné.

Lépések csoszogtak előre.

– Ma jelentős elmozdulást észleltünk a hold aurájában. Példátlan eset az évek óta tartó megfigyeléseim alatt. Ez nem lehet véletlen.

A hangjában izgatottságot éreztem. Vajon a császárnéhoz hasonlóan ő is élvezte, hogy anyám bajban van? Düh lángolt fel bennem erre a

gondolatra, a bizsergető nyugtalanságom ellenére is. Korábban az a lüktetés az ereimben, amikor megérintettem a fényeket, a suttogás a levegőben – vajon az vonzotta őket valahogy ide?

– Remélem, hogy az engedékenységekünk nem tett vakmerővé – sziszegte a császárné. – Korábban szerencsés voltál, hogy kényelembe börtönöztünk be ide, amiért elloptad a férjedtől a Halhatatlanság Elixírjét. Akkor megúsztad a villámkorbácsot és a lángcsóvát. De ez megváltozik, ha rájövünk, hogy további kihágásokat követsz el. Valld be most, és *talán* kegyesek leszünk! – csattant fel, megzavarva az otthonunk nyugalalmát.

A számhoz kaptam az öklömet, hogy elfojtsam a zihálásomat. Soha nem kérdeztem meg anyámat, hogyan emelkedett fel a halhatatlanságba, mert éreztem, hogy fájdalmat okozna neki. Ám amióta olvastam a napmadarak történetét, egyetlen kérdés járt a fejemben: hol van apám? Hallva, hogy neki adományozták az elixírt, anyámat pedig azzal vádolták, hogy ellopta, görcsbe rándult a gyomrom. *A császárné tévedett*, mondtam magamnak hevesen, elásva a kétség áruló magját.

Anyám nem hátrált meg, és nem is tagadta ezeket az aljas vádakát. Megszokta, hogy a császárné így bánik vele? Amikor újra bekukkantottam a szobába, anyám ismét lehajolt, hogy homlokát és tenyerét a padlóhoz szorítsa.

– Mennyei Felséged! Vu miniszter úr! Talán ezt a jelenséget a csillagok közelmúltbeli együttállása okozta. Az Azúr Sárkány csillagképe belépett a hold pályájára, ami torzíthatta az auránkat. Ha elhalad, a dolgoknak vissza kell térniük a normális kerékvágásba. – Úgy beszélt, mint egy tudós, aki az eget tanulmányozza, bár tudtam, hogy nem érdeklik az ilyen dolgok.

Hosszú csend következett, amit ritmikus kopogás tört meg, a császárné hegyes aranyhüvelyei belevájtak a karfa puha fájába. Végül felállt, a kísértői pedig összegyűltek mögötte.

– Lehet, hogy így van, de még visszajövünk. Túl sokáig voltál egyedül.

Örültem, hogy elmennek, bár a császárné hangjában fenyegetés bújkált, olyan volt, mint egy pattanásig feszült selyemzsinór. Mivel nem bírtam tovább hallgatni mindezt, visszalopakodtam a szobámba, és az ágyon fekvé bámultam ki az ablakon. Az égbolt az alkonyat megfoghatatlan ibolyaszürkéjére sötétült, amikor a nappal utolsó része is átadta a helyét az

estének. Az elmém elzsibbadt, bár még mindig éreztem, hogy azok az ismeretlen aurák elhalványultak. Pillanatokkal később anyám széthúzta az ajtókat, az arca fehérebb volt, mint a kőfalak.

A kétségeim eltűntek. Nem hittem a Mennyei Császárnénak. Anyám soha nem árulta volna el apámat. Még a halhatatlanságért sem.

Felugrottam az ágyról, és odamentem mellé. Már majdnem olyan magas voltam, mint ő.

– Anya, hallottam, hogy mit mondott neked a császárné.

Átkarolt, és szorosan átölelt. A vállához simulva megkönnyebbülten csüngtem rajta, amiért nem haragszik rám, bár a teste merev volt a feszültségtől.

– Nincs sok időnk. A császárné bármelyik pillanatban visszatérhet a katonáival – suttogta.

– Mit tehetnek? Semmi rosszat nem csináltunk. – A gyomrom összerándult, kellemetlen érzés volt. – Foglyok vagyunk? Mire gondolt a császárné az elixírral kapcsolatban?

Anyám hátradőlt, hogy a szemembe nézzon.

– Hszing-jin, te nem vagy itt fogoly. De én igen. A Mennyei Császár a Halhatatlanság Elixírjét adományozta apádnak, amiért megölte a napmadarakat és megmentette a világot. Hou-ji azonban nem használta fel. Csak egyvalakinek volt éppen elég, és ő nem akart nélkülem az égbe emelkedni. Gyermekeket vártam, a boldogságunk teljesnek tűnt. Így hát elrejtette az elixírt, csak én tudtam, hova. – Ekkor a hangja elcsuklott. – De a testem túl gyenge volt ahhoz, hogy kihordjalak téged. Az orvosok azt mondták, hogy te... hogy nem éljük túl a szülést. Hou-ji nem akart hinni nekik, nem akarta feladni, egymás után vitt el engem hozzájuk, más prognózisban bízva. Pedig legbelül tudtam, hogy igazat mondtak. – Szünetet tartott, úgy hunyorított a szemével, mint amikor fájó emléket idézünk fel. – Amikor harcba szólították, egyedül maradtam. A fájások akkor kezdődtek, túl korán, az éjszaka közepén. Olyan fájdalom hasított a testembe, hogy alig tudtam felkiáltani. Borzasztóan féltem a haláltól, attól, hogy elveszítelek.

Amikor elhallgatott, kiszakadt belőlem a kérdés:

– Mi történt?

– Kivettem az elixírt a rejtekhelyéről, kihúztam a dugót, és megittam.

A szoba csendjében csak a saját szívem dobogását hallottam. A kezem már nem melegítette anyám kezét, hanem olyan hideg volt, mint az övé.

– Gyűlölsz engem, Hszing-jin? – kérdezte remegő hangon. – Amiért elárultam apádat?

Tehát a császárné igazat mondott. Egy pillanatig meg sem tudtam mozdulni, összerándultam a beismerés hallatán. Ha anyám nem veszi be az elixírt, talán túléltek volna. A családom, sértetlenül. Ugyanakkor tudtam, hogy mennyire szereti apámat, mennyire gyászolja az elvesztését. És bármi is történt, hálás voltam, amiért életben vagyok.

Félretettem a fenntartásaimat.

– Nem, anya. Megmentettél minket.

A tekintete távoli volt, emlékek homályosították el.

– Elhagyni apádat... Jaj, mennyire fáj! Bár be kell vallanom, hogy nem akartam meghalni. És téged sem hagyhattalak meghalni. Csak később tudtam meg, hogy a Mennyei Császár ajándékai láthatatlan feltételekhez kötöttek. Hogy az ilyen döntéseket a halandók nem hozhatják meg maguk. A császár dühös volt, hogy én lettem halhatatlan, nem pedig a hírnevet szerzett apád. A császárné azzal vádolt, hogy csellel szereztem meg a halhatatlanságot, amelyet nem érdemeltem ki.

– Megmagyaráztad? – kérdeztem. – Márpedig ha tudták, hogy azért tetted, hogy megments minket...

– Nem mertem. A császárné ellenségesnek tűnt, mintha haragot táplálna apád iránt. Még hálátlansággal is vádolta, amiért visszautasította a császár ajándékát. Akkor már tudtam, hogy a napmadarak megöléséért inkább büntetni akarta, mint jutalmazni. Nem habozott volna bántani téged. Hogy mondhattam volna el nekik, hogy létezel? Hogy megóvjalak a haragjuktól, titokban tartottam a születésedet. És elismertem a lopást. Büntetésül a holdra száműztek, és bűbájt bocsátottak rám, ami örökre ide köt. Nem hagyhatom el ezt a helyet, bármennyire is szeretném. – Hal-kan hozzátette: – Az a palota, amelyikből nem tudsz kiszabadulni, nem más, mint börtön.

Nehezen kapkodtam a levegőt, a mellkasom úgy zihált, mint a vízből kikerült hal. Azt hittem, hogy az életünk olyan békés, és biztonságban van a könyveimben szereplő összes veszélytől. Az, hogy megtudtam, hogy

kiváltottuk a birodalom legerősebb halhatatlanjainak a haragját, mélyen megrázott.

– De miért pont ma jött el a császárné, ennyi idő után?

– Az auránk az életerőnkéből, a mágiánk magjából árad, azokból a fényekből, amiket az elmédben látsz. Amióta megszülettél, mindent megtettünk, hogy elrejtjük az erődöt. Erőfeszítéseink ellenére a császárné ma megérezte téged.

A torkom összeszorult.

– Nem tudtam. Ez mind az én hibám. – Milyen ostoba és meggondolatlan voltam! Nem törődtem anyám figyelmeztetésével, megszegtem az ígéretemet, és a legnagyobb veszélybe sodortam magunkat, mert unatkoztam.

– Én is hibás vagyok. Mondtam, hogy ne nyúlj a varázserődhez, de el kellett volna magyaráznom, hogy azért, mert ez felhívhatja a Mennyei Királyság figyelmét rád. – Felsóhajtott. – Előbb-utóbb úgyis megtörtént volna, hiszen évről évre erősebb leszel. Ha megtalálnak, súlyos lesz a büntetésünk, ebben nem kételkedem. Kevésbé magam miatt félek, inkább attól, hogy mit tennének veled, egy halhatatlan gyermekkel, akinek sosem kellett volna léteznie.

– Mit tehetünk?

– Az egyetlen dolgot, amit lehet. El kell hagynod ezt a helyet.

A félelem úgy vonta be a bőrömet, mint a tó vizét a képződő jég. Hogy soha többé nem láthatom anyámat... Hirtelen megijedtem attól, hogy elváljak tőle.

– Nem maradhatok veled? Elbújok. Taníts meg arra, hogyan tudnék neked segíteni!

– Nem lehet. Hallottad a császárné szavait. Most még jobban fognak minket figyelni. Már túl késő.

– Talán meggyőzted őket, talán nem jönnek vissza. – Kétségbeesett könnyörgés, gyermeki remény volt ez.

– Talán nyertem magunknak egy kis időt. De a császárné nem jött volna ide pusztá szeszélyből. Vissza fognak térni. Még hozzá hamarosan. – Egyre fojtottabb hangon beszélt a rátörő érzelmektől. – Nem tudunk megvédeni téged. Nem vagyunk elég erősek.

– De hová fogok menni? Mikor látlak újra? – Minden egyes szó egy-egy csapás volt, alakot adva a formálódó rémálomnak.

– Ping-er elvisz téged a családjához a Déli-tengerre. – Anyám most már derűsen beszélt, mintha mindkettőnket meg akart volna győzni. – Azt hallottam, hogy az óceán gyönyörű. Jó életek lesz ott, megszabadulva a felettünk tornyosuló felhőtől.

Ping-er már mindent megosztott velem, amit a tengeren túli tájakról tudott, megmozgatva kalandvágó képzeletemet. A nagy tenger négy tartományra oszlott, amelyek a keleti parttól a déli óceánig, a nyugati szikláktól az északi vizekig terjedtek. A meséi, amik a víz alatti csillogó városokban vagy az aranyló partokon élő lényekről szóltak, lenyűgöztek. Mennyit álmodtam arról, hogy egyszer majd felfedezem őket!

De soha nem gondoltam volna, hogy majd el kell menekülnöm otthonról, hogy ezt megtehessem. Mi haszna a kalandoknak, ha nincs kivel megosztani őket? Anyám keze az enyémmre fonódott, és visszarántott a jelenbe.

– Soha senkinek nem szabad elárulnod, hogy ki vagy! A Mennyei Császárnak mindenütt vannak besúgói. Már a létezésedet is megbocsáthatatlan sértésnek tekintené. – Sürgetően beszélt, a tekintete az enyémbe fúródott, amíg ki nem nyögtem az ígéretet.

Ekkor felém hajolt, és valamit a nyakam köré erősített. Egy arany nyakláncot egy kis jádekoronggal. Olyan színe volt, mint a tavaszi leveleknek, a felületén pedig egy sárkányt ábrázoló faragvány volt. Miközben az ujjaimmal megdörzsöltem a hűvös követ, egy vékony repedést tapogattam ki a peremén.

– Ez apádé volt. – Anyám szeme olyan sötét volt, mint a holdtalan éjszaka. – Ne mondd el senkinek, hogy ki vagy! De soha ne is felejtsd el!

Magához szorított, és megsimogatta a hajamat. Lehajtottam a fejemet, gyáván, mert nem akartam látni, hogy elmegy, és azt kívántam, bárcsak örökké tartana ez a pillanat. Az ujjbegyei még egyszer végigsimítottak az arcomon, aztán nem volt más, csak a fájó üresség.

A padlóra ereszkedve átkaroltam a térdemet. Ó, mennyire szerettem volna sikítani és üvölni, és az öklömmel a földet verni! A kezemet a számra szorítottam, hogy elfojtsam rekedt zokogásomat, de azt hagytam, hogy néma könnyeim végigfolyjanak az arcomon. Az alatt az egyetlen éjszaka alatt, amíg a holdvirág kivirágzott és elszáradt, az életem a feje tetejére állt. Az utam, amely addig egyenesnek tűnt, elkanyarodott a vadonba, és én eltévedtem.

A szoba sötét volt, leszállt az éj. A hold még mindig árnyékba borult, mivel a lámpásokat még nem gyújtották meg. A holdfelkelte aznap este későn következett be.

A sürgető helyzet cselekvésre sarkallt. Nem akartam, hogy megtaláljanak, ha anyát és Ping-ert megbüntetik. Bár a halhatatlanokra ritkán sújtottak halállal, a császárnénak a fényre és a tűzre vonatkozó fenyegetése miatt a testem rémülten görcsbe rándult.

Ping-er segített becsomagolni a holmimat egy nagy kendőbe.

– Ne túl sokat, és semmi túl finomat, hogy ne keltsünk gyanút! – A szeme vörös volt, de látva rémült arckifejezésemet, hozzátette: – A Déli-tengeren biztonságban leszel, olyan jól elrejtve, mint egy csillag az égen. A családom gondoskodni fog rólad, és megtanít mindenre, amit tudnod kell.

Összecsomózta a kendő sarkait, és egy batyut formált belőle, amit a vállamra vetett.

– Mehetünk?

Nem akartam. De mindentől elzsibbadva bólintottam. Mi mást tehettem volna? Még a sors szeszélyét sem hibáztathattam, amikor én voltam az, aki ránk hozta.

Ahogy Ping-errel kisiettünk a bejáraton kelet felé, az osmanthuserdőbe, még egyszer, utoljára hátrapillantottam. Soha nem tűnt szebbnek az otthonom, mint abban a pillanatban, amikor minden egyes ívet, minden egyes követ az elmémbe véstem. Az ezernyi lámpás megvilágította a talajt, az ezüst tetőcserepek visszatükrözték a csillagokat. És az erkélyen, ahonnan a lenti világot szoktam bámulni, egy karcsú, fehér ruhás alak állt.

Anyám tekintete nem a Halandó Birodalomra szegeződött, hanem rám, és búcsúzóul intett az ujjával. Mit sem törődve azzal, hogy Ping-er sürgetőn rángatta az ingujjamat, térdre rogytam, és homlokomat a puha földhöz szorítottam. Az ajkam néma fogadalmat tett, hogy visszatérek, és felszabadítom anyámat. Nem tudtam, hogyan, de kész voltam minden erőmmel megpróbálni. Ez nem a végső búcsú volt. Ahogy követtem Ping-ert a felhő felé, ami majd elvisz minket, a fájdalom olyan élesen és erősen hasított a szívembe, hogy azt csak a remény vékonyka fonala tartotta egyben.

2

BELÉLEGEZTEM A FRISS LEVEGŐT, ami bár üdítő volt, nyoma sem volt benne a fűszerességnek. Ahogy a felhő átvágott az égen, megbotlottam, és megragadtam Ping-er karját. Olyan hátborzongató volt az éjszaka a lámpások fénye nélkül! Aznap reggel még ismeretlen érzés volt számomra a félelem, most viszont már fuldokoltam tőle. Szerencsére a felhő harmatos fodrai nem adták meg magukat a lábam alatt, hanem olyan szilárdak voltak, mint a föld, ha a körülöttem tomboló szél nem lett volna.

Hosszúnak ígérkezett az út a Déli-tengerig, a Mennyei Királyságon túlra, a Főnix Királyság buja erdei mellé. Messzebb volt, mint az Arany-sivatag, a kopár homok hatalmas sarlója, amely a rettegett Démon Birodalmat határolta. Hogyan találhatnék haza onnan valaha is? Ekkor döbbentem rá, hogy talán nem is gondolták, hogy valaha is hazatalálok.

Fénytenger csillant meg a távolban, és kizökkentett sivár gondolataimból.

– A Mennyei Királyság – suttogetta Ping-er.

Amikor egy hirtelen széllelés támadt, a válla fölött hátrapillantott, és a szín eltűnt az arcáról. Megpördültem, tekintetem az éjszakát fürkészte. Egy nagy felhő szállt felénk, rajta hat halhatatlan árnyékos alakjával. Páncéljuk fehérén és aranyosan csillogott, bár a vonásaikat eltakarta a sötétség.

– Katonák! – zihált Ping-er.

A szívem hevesen kalapált.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Minket keresnek?

Maga mögé húzott.

– Mennyei páncélt viselnek. A császárné parancsára lehetnek itt. Hasalj le! Bújj el! Én megpróbálom megelőzni őket.

Amennyire csak tudtam, lelapultam, betemetkezve a felhő hűvös nyúlányaiba. Egy részem örült, hogy nem látom a katonákat, ám a bőrömön végigfutott az ismeretlentől való rettegés. Ping-er lehunyta a szemét, és közben vékony fénysugár lövellt ki a tenyeréből. Addig az estig soha nem láttam, hogy mágiát használt volna, talán nem is volt rá szükség korábban. A felhőnk továbbszáguldott, de túl hamar újra lelassult.

Ping-er bőrén izzadság gyöngyözött.

– Nem tudom gyorsabbá tenni, nem vagyok elég erős. Ha elkapnak minket, rájönnek, hogy kik vagyunk.

– Közel vannak? – Megfordultam, hogy leskelődjek hátrafelé, majd azt kívántam, bárcsak ne tettem volna.

A katonák kezében acél csillogott, és egyre közeledtek. Úgy tűnt, hamarosan utolérnek minket. Egyikük felismerheti Ping-ert, és akkor kikérdeznék mindkettőnket. Ügyetlen hazudozó voltam, soha nem volt rá szükségem, így gyakorlatom sem volt benne. Anyám egyetlen szigorú pillantása elég volt ahhoz, hogy az igazságot mondjam ki. Szörnyű elképzelések kavargtak a fejemben: katonák rohamozzák meg az otthonomat, és láncra verve elhurcolják anyámat, akinek systerő villámkorbács csap végig a hátán, felhasítva a bőrét, miközben a vér összefröcsköli a fehér selemköntösét. Öklendezni kezdtem, forró epe emelkedett a torkomba.

A körmeim a tenyerem húsába vájtak. Nem hagyhattam, hogy elkapjanak minket. Nem hagyhattam, hogy anyámnak és Ping-ernek baja essen. De amilyen gyenge voltam, csak egy dologra tudtam gondolni, ami akár az utolsó is lehetett, amit valaha tettem.

A fogaimat fájdalmasan csikorgatva préseltem ki magamból a szavakat:

– Ping-er, tegyél le ide!

Úgy bámult rám, mintha elment volna az eszem.

– Nem, ez a Mennyei Királyság! El kell érnünk a Déli-tengert. El kell...

A nyugalmam szertefoszlott. Kétségbeesetten megragadtam a karját, és lefelé húztam.